

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 9C/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6320202317
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslava Vaňová
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2022:6320202317.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno v konaní pred sudkyňou Mgr. Miroslavou Vaňovou, v právnej veci žalobcu: H. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L.. U. XXX/XX, XXX XX G., zast. SUCHÝ & PARTNERS s.r.o., IČO: 52826791, so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o zaplatenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 21.10.2020 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.200,- Eur ako náhrady škody spolu s príslušenstvom pozostávajúcim z trov právneho zastúpenia v trestnom a exekučnom konaní v sume 1.965,92 Eur a trov právneho zastúpenia vzniknutých vypracovaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v sume 1.206,54 Eur, ako aj zaplatenia nemajetkovej ujmy v sume 29.000,- Eur a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015, sp.zn. 3T/76/2014, bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že ako konateľ spoločnosti AGROJAS, s.r.o., so sídlom Humenné, Laborecká 80, mal zmariť uspokojenie pohľadávky svojho veriteľa - spoločnosti HOFER, spol. s r.o., so sídlom v Prešove, vznikutej na základe faktúry č. XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, splatnej dňa 27.06.2007 na sumu 90.440,- Sk, a faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 25.09.2007, splatnej dňa 09.10.2007 na sumu 154.700,- Sk, tým, že previedol nehnuteľnosti patriace spoločnosti AGROJAS, s.r.o., na základe kúpnych zmlúv V-XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX za kúpnu cenu 26.555,- Eur a V-XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX za kúpnu cenu 91.981,- Eur na veriteľa PD Dobrá Niva, a.s., so sídlom Dobrá Niva, pričom finančné prostriedky získané z predaja týchto nehnuteľností nepoužil na pomerné uspokojenie pohľadávok spoločnosti HOFER, spol. s r.o., Prešov, ale na započítanie s pohľadávkami len jedného z veriteľov PD Dobrá Niva, a.s., a to započítaním zo dňa 10.03.2009 a navyiac, vykonaným znaleckým dokazovaním z odvetvia ekonomiky malo byť zistené, že žalobca v období od 27.06.2007 do 31.12.2008 uprednostnil a uspokojoval iných veriteľov a nie veriteľa - spoločnosť HOFER, spol. s r.o., čím tejto spoločnosti spôsobil škodu vo výške 8.137,15 Eur. Za uvedený trestný čin bol žalobcovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, pričom výkon uloženého trestu mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Čo sa týka náhrady škody, Okresný súd Brezno uložil žalobcovi ako obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti HOFER, spol. s r.o. škodu vo výške 8.137,15 Eur. Voči predmetnému rozsudku Okresného súdu Brezno podal žalobca riadne a včas odvolanie na Krajský súd v Banskej Bystrici, pričom žiadal, aby bol spod obžaloby oslobodený,

prípadne aby odvolací súd vrátil vec súdu prvého stupňa na doplnenie dokazovania. Krajský súd v Banskej Bystrici o odvolaní žalobcu rozhodol uznesením zo dňa 14.01.2016, sp.zn. 2To/121/2015 tak, že rozsudok Okresného súdu Brezno, sp.zn. 3T/76/2014 zo dňa 22.10.2015 potvrdil, resp. odvolanie žalobcu zamietol, keď sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom Okresného súdu Brezno, a to aj v časti výroku o treste a výroku o náhrade škody. Žalobca podal prostredníctvom obhajcu dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, v ktorom namietal, že skutok kvalifikovaný v napadnutých rozhodnutiach ako prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, nie je trestným činom. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní predloženého spisového materiálu a obsahu dovolania vydal rozsudok zo dňa 27.10.2017, sp.zn. 4Tdo 61/2016, ktorým rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14.01.2016, sp. zn. 2To 121/2015, bol porušený zákon v zmysle § 319 Trestného poriadku a v zmysle § 240 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona v neprospech žalobcu ako obvineného. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu zrušil, a zároveň zrušil aj rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015 sp.zn. 3T 76/2014, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku bolo prikázané Okresnému súdu Brezno vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť. Dňa 19.04.2018 vydal Okresný súd Brezno rozsudok sp.zn. 3T/149/2017-888, ktorým rozhodol, že žalobcu ako obžalovaného za skutok, ktorý mal spáchať a ktorý obžaloba kvalifikovala ako prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, oslobodil spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom a zároveň podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku bola poškodená spoločnosť HOFER, s.r.o. odkázaná s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Dňa 18.03.2016 podala spoločnosť HOFER, spol. s r.o. návrh na vykonanie exekúcie, pričom podkladom, resp. exekučným titulom na peňažné plnenie bol rozsudok Okresného súdu Brezno sp.zn. 3T/76/2014 zo dňa 22.10.2015. Okresný súd Brezno dňa 30.03.2016 pod sp.zn. 5Er/190/2016 vydal súdnemu exekútorovi C.. E. G. poverenie na vykonanie exekúcie voči žalobcovi ako povinnému v prospech oprávneného, na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015, sp.zn. 3T/76/2014, ktorým rozhodol o vine žalobcu v pozícii obžalovaného a o jeho povinnosti nahradiť oprávnenému škodu vo výške 8.137,15 Eur. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol exekučný titul - rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015, sp.zn. 3T/76/2014, zrušený. Na podklade tejto skutočnosti podal žalobca ako povinný v zmysle § 57 ods. 1 písm. b) zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie vedenej pod sp.zn. EX 130/2016. V zmysle vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že exekúcia vedená voči žalobcovi v prospech spoločnosti HOFER, spol. s r.o., bola vedená v rozpore so spomínaným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Na základe týchto skutočností bola uznesením Okresného súdu Brezno zo dňa 20.11.2018, sp.zn. 5Er/190/2016-98, exekúcia vedená voči žalobcovi súdnym exekútorom C.. E. G. pod sp.zn. EX 130/2016 zastavená. Oprávnený podal voči predmetnému uzneseniu odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 1CoE/192/2019-129 zo dňa 28.01.2020 bolo rozhodnuté, že uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. bolo potvrdené, odvolanie smerujúce proti uzneseniu súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. bolo odmietnuté, a uzneseniu súdu prvej inštancie vo výroku IV. bolo zrušené. Dňa 13.12.2017 bolo žalobcovi doručené oznámenie exekútorského úradu, ktorým akceptoval zrušenie exekučného titulu a z uvedeného dôvodu došlo k zrušeniu všetkých vydaných exekučných príkazov a k uvedenému dňu viac súdny exekútor neblokoval žalobcovi žiadny majetok. Do 13.12.2017 však bola zo strany žalobcu v rámci exekučného konania uhradená suma 5.000,- Eur z titulu vymožených plnení, a to dňa 18.07.2017 suma 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 21.07.2017 poukázaná oprávnenému - spoločnosti HOFER, spol. s r.o., suma 760,- Eur), dňa 15.08.2017 suma 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 21.08.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur), dňa 13.09.2017 suma 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 20.09.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur), dňa 20.10.2017 suma 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 24.10.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur), dňa 15.11.2017 suma 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 20.11.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur). Na základe vyššie uvedeného sa žalobca touto žalobou domáha nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nakoľko mu v rámci exekučného konania boli vykonané zrážky v sume 5.000,- Eur z titulu nezákonného rozhodnutia, t.j. rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015, sp.zn. 3T/76/2014-763, ktorý bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2017, sp. zn. 4Tdo 61/2016 zrušený spolu s ďalšími rozhodnutiami obsahovo nadväzujúcimi na zrušené rozhodnutie. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odoslal dňa 27.03.2018 Výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia spoločnosti HOFER, spol. s r.o. Následne žalobca dňa 23.10.2019 podal na Okresný súd Prešov žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3.800,- Eur s prísl. Od spoločnosti HOFER, spol. s r.o. bola dňa 13.12.2019 pripísaná na účet právneho zástupcu suma

3.800,- Eur a suma 341,- Eur predstavujúca príslušenstvo pohľadávky. Keďže spoločnosť HOFER, spol. s r.o. (žalovaný) uhradil vyššie uvedené sumy, žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal na okresný súd čiastočné späťvzatie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.800,- Eur s prísl. Žalobca si týmto uplatňuje aj náhradu škody z titulu trov právneho zastúpenia v trestnom a exekučnom konaní vo výške 1.965,92 Eur, nakoľko za škodu, ktorá poškodenému vznikla, je nutné považovať aj náklady dôvodne a účelne vynaložené žalobcom na trovy obhajoby. Výšku škody, t.j. výšku trov právneho zastúpenia preukazuje priloženými faktúrami. Vyššie uvedené okolnosti zakladajú právo žalobcu nárokovať si nemajetkovú ujmu, ktorá mu bola spôsobená zásahom do jeho osobnostných práv a celospoločenským poškodením jeho dobrého mena a povesti. Z tejto zodpovednosti vyplývajúce právo na náhradu nemajetkovej ujmy vyvodzuje z § 17 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Na základe uvedeného si z titulu ochrany osobnosti a satisfakcie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti a ochrany dobrého mena uplatňuje žalobca aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 29.000,- Eur, nakoľko bolo jednoznačne preukázané a nepochybné, že skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný a následne odsúdený, nespáchal a celé trestné a exekučné konanie hlboko zasiahlo do jeho súkromia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal dňa 03.10.2019 Žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy adresovanú Ministerstvu spravodlivosti SR v zmysle § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. V predmetnej žiadosti žalobca žiadal o predbežné prerokovanie nároku poškodeného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, t.j. o uspokojenie náhrady škody v sume 6.965,92 Eur spolu s príslušenstvom pohľadávky v sume 1.206,54 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 29.000,- Eur. Dňa 30.03.2020 bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené Oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, ktorým Ministerstvo spravodlivosti SR posúdilo žiadosť ako nedôvodnú a žiadosti nebolo vyhovené. Ministerstvo spravodlivosti SR v oznámení uviedlo, že v prípade žalobcu nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam bola žalobcovi spôsobená škoda v celkovej výške 4.372,46 Eur, a to na základe zrealizovaných zrážok z titulu nezákonného rozhodnutia (exekučného titulu), t.j. rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015, sp.zn. 3T/76/2014-763, ktorý bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2017, sp.zn. 4Tdo 61/2016 zrušený spolu s ďalšími rozhodnutiami obsahovo nadväzujúcimi na zrušené rozhodnutie, trov právneho zastúpenia účelne a dôvodne vynaložených v trestnom konaní a trov právneho zastúpenia spísaním a vypracovaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žalobcovi vznikli spísaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku aj náklady v podobe trov právneho zastúpenia v sume 1.206,54 Eur. Trovy právneho zastúpenia predstavujú trovy za dva úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia dňa 17.06.2019 v sume 603,27 Eur s DPH vrátane režijného paušálu (t.j. úkon v sume 492,93 Eur + 20% DPH a RP v sume 9,80 Eur + 20% DPH) a vypracovanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 603,27 Eur s DPH vrátane režijného paušálu. Uvedené náklady predstavujú príslušenstvo pohľadávky, resp. škody.

3. Ako dôkazy žalobca označil: rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015 sp.zn. 3T/76/2014, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 14.01.2016 sp.zn. 2To/121/2015, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2017 sp.zn. 4 Tdo 61/2016, rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 19.04.2018 sp.zn. 3T/149/2017-888, uznesenie Okresného súdu Brezno zo dňa 20.11.2018 sp. zn. 5Er/190/2016-98, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 28.01.2020 sp.zn. 1CoE/192/2019-129, oznámenie súdneho exekútora C.. E. G. k sp. zn. EX130/2016 zo dňa 12.12.2017, konečné vyúčtovanie exekučného konania k sp. zn. EX130/2016 zo dňa 30.03.2020, výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 26.03.2018, žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 23.10.2019, potvrdenie o zrealizovaní transakcie vo výške 3.800,- Eur zo dňa 13.12.2019, potvrdenie o zrealizovaní transakcie vo výške 341.00,- Eur zo dňa 13.12.2019, čiastočné späťvzatie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.800,- Eur s prísl. zo dňa 17.12.2019, vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného a čiastočné späťvzatie žaloby zo dňa 17.01.2020, uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 20C/58/2019-70 zo dňa 22.01.2020, faktúra č. XX-XX-XXX zo dňa 19.05.2015, splatná dňa 02.06.2015 na sumu 336,53 Eur, faktúra č. XX-X-XXX zo dňa 07.07.2015, splatná dňa 21.07.2015 na sumu 166,26 Eur, faktúra č. XX-X-XXX zo dňa 07.08.2015, splatná dňa 21.08.2015 na sumu 258,53 Eur, faktúra č. XX-XX-XXX zo dňa 12.10.2015, splatná dňa 26.10.2015 na sumu 142,13 Eur, faktúra č. XX-XX-XXX zo dňa 10.11.2015, splatná dňa 24.11.2015 na sumu 448,82 Eur, faktúra č. XX-X-XXX zo dňa 19.01.2016, splatná dňa 02.02.2016 na sumu 82,20 Eur, faktúra č. XX-X-XXX zo dňa 10.02.2016, splatná dňa 24.02.2016 na sumu 168,79 Eur, faktúra č. XXXXXXXXX zo dňa 08.09.2016, splatná dňa

22.09.2016 na sumu 86,59 Eur, faktúra č. XXXXXXXXX zo dňa 29.12.2017, splatná dňa 19.01.2018 na sumu 345,84 Eur + faktúra č. XXXXXXXXX (dobropis k faktúre č: XXXXXXXXX na sumu 345,84 Eur) zo dňa 23.02.2018, splatná dňa 09.03.2018 na sumu - 172,92 Eur, faktúra č. XXXXXXXXX zo dňa 06.07.2018, splatná dňa 16.07.2018 na sumu 103,15 Eur, žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. spôsobenej nezákonným rozhodnutím zo dňa 18.09.2019, oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 25.03.2020.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril vo vyjadrení doručenom súdu dňa 15.12.2020, v ktorom uviedol, že zodpovednosť štátu za škodu upravená v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú v tomto konkrétnom prípade 1. existencia nezákonného rozhodnutia, 2. vznik škody (majetkovej škody a nemajetkovej ujmy), 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou (majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu). Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sa vyžaduje preukázanie kumulatívnej existencie týchto predpokladov, a contrario pri nesplnení čo i len jedného z nich náhrada škody nemôže byť priznaná. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná, nestačí len pravdepodobnostný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na poškodenom (žalobcovi). Pri určení výšky uplatnenej istiny náhrady škody vychádzal žalobca z konečného vyúčtovania exekučného konania vedeného pod sp.zn. EX 130/2016 (5Er/190/2016) zo dňa 30.03.2020. V predmetnom vyúčtovaní súdny exekútor C.. E. G. uviedol, že z celkovo vymoženej sumy 5.000,- Eur od povinného (žalobcu), bola suma 3.800,- Eur poukázaná na účet oprávneného z exekúcie (spoločnosti HOFER, s.r.o.) a suma 1.200,- Eur použitá na úhradu trov exekúcie. Oprávnený z exekúcie (spoločnosť HOFER, s.r.o.) vrátil dňa 13.12.2019 povinnému z exekúcie (žalobcovi) sumu vo výške 3.800,- Eur, nakoľko rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Tdo 61/2016, zo dňa 27.10.2017 došlo k zrušeniu exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763, zo dňa 22.10.2015, na základe ktorého vyššie uvedené finančné prostriedky nadobudol. Súdny exekútor však žalobcovi sumu vo výške 1.200,- Eur použitú na úhradu trov exekúcie nevrátil, čím sa bezdôvodne obohatil. Zo skutkových okolností prejednávaneho prípadu je zrejmé, že súdny exekútor získal finančné prostriedky vo výške 1.200,- Eur (použitú na úhradu trov exekúcie) na základe exekučného titulu (rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015), ktorý bol následne rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Tdo 61/2016 zo dňa 27.10.2017 zrušený. Súdny exekútor sa teda na úkor povinného z exekúcie (žalobcu) bezdôvodne obohatil. V prípade, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, obohatenie nevydal (v predmetnom prípade súdny exekútor), môže sa ten, na úkor koho bolo obohatenie získané (povinný z exekúcie/žalobca) domáhať splnenia tejto povinnosti na súde. Žalobca tak urobil žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.200,- Eur zo dňa 23.10.2019 podanou na Okresnom súde Prešov. Žalovaný síce nemá vedomosť o tom, v akom štádiu sa predmetné konanie nachádza a pod akou spisovou značkou je vedené, avšak vychádzajúc z toho, že žalobca vo svojej žalobe neuviedol jeho výsledok, resp. nepripojil k nej rozhodnutie v predmetnom konaní, sa možno domnievať, že konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia nie je ešte skončené. Za predpokladu, že žalobca bude v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia úspešný (právo na vydanie bezdôvodného obohatenia si na súde uplatnil riadne a včas a zároveň uniesol svoje dôkazné bremeno o existencii a výške bezdôvodného obohatenia), súdny exekútor mu bude povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.200,- Eur. Tú istú sumu si však žalobca neskôr uplatnil aj v rámci konania o náhradu škody v prejednávanej veci od štátu. Ak by bol žalobca úspešný aj v tomto konaní (čo však žalovaný namieta), viedlo by to k dvojnásobnému uspokojeniu fakticky totožných nárokov. Z uvedeného dôvodu nie je možné, aby boli obidva nároky (nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nárok na náhradu škody) súčasne uplatniteľné. Ak by aj žalovaný pripustil, že v prípade žalobcu je okrem nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia daný aj nárok na náhradu škody vo výške 1.200,- Eur (čo však žalovaný zásadne namieta), tento nárok by si mohol žalobca uplatniť až v prípade nemožnosti vymoženia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia od toho, kto sa na jeho úkor obohatil. Je predsa nemysliteľné, aby ten, kto sa na úkor žalobcu obohatil (v tomto prípade súdny exekútor) nebol povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, z dôvodu, že žalobca by bol uspokojený titulom náhrady škody od štátu. Štát totiž nemôže byť univerzálnym či singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za záväzky fyzických či právnických osôb. Ďalej žalovaný poukázal na to, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 1.200,- Eur nie je možné považovať za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

Z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 199/07, sp. zn. III. ÚS 26/08, sp. zn. IV. ÚS 236/08, sp. zn. II. ÚS 4/2012 a sp. zn. II. ÚS 162/2013) totiž vyplýva, že pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania (trovách exekúcie), prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté. Z uvedeného dôvodu sa súdnemu exekútorovi priznáva v § 37 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) v časti rozhodovania o trovách exekúcie postavenie účastníka konania. Keďže pri trovách exekúcie nekoná súdny exekútor v mene štátu, ale vo svojom vlastnom mene a na vlastný účet, nemôže byť za jeho konanie a prípadnú škodu tým spôsobenú zodpovedný štát podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Z uvedeného je zrejmé, že finančné prostriedky vo výške 1.200,- Eur predstavujúce trovy konania súdneho exekútora (trovy exekúcie) nie je možné považovať za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. V predmetnom prípade sa jedná o finančné prostriedky nadobudnuté z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej žalovaný uviedol, že spolu s nárokom na náhradu majetkovej škody vo výške 1.200,- Eur si žalobca uplatňuje aj príslušenstvo vo výške 1.965,92 Eur (pozostávajúce z trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom a exekučnom konaní). Príslušenstvo pohľadávky je na existencii pohľadávky priamo závislé, preto v situácii, kde niet majetkovej škody, nemožno hovoriť ani o existencii jej príslušenstva. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že žalobcovi nárok na príslušenstvo vo výške 1.965,92,- Eur nemožno priznať. Ďalej žalovaný poukázal na to, že podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú príslušenstvom pohľadávky úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Trovy právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní a exekučnom konaní, ktoré žalobca považuje za príslušenstvo pohľadávky vo výške 1.200,- Eur, však rozhodne príslušenstvo pohľadávky nepredstavujú. Aj táto skutočnosť svedčí podľa názoru žalovaného o tom, že žalobcom požadované príslušenstvo vo výške 1.965,92 Eur mu nie je možné priznať. Žalovaný mal za to, že pohľadávku vo výške 1.200,- Eur, ktorá predstavuje časť trov exekúcie, nie je možné považovať za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale za splnenia zákonom stanovených predpokladov sa môže jednať o finančné prostriedky nadobudnuté z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda o bezdôvodné obohatenie. Žalobca tak podľa názoru žalovaného neunesol (a ani nemôže uniesť) dôkazné bremeno v prípade preukázania vzniku škody, resp. príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou, ktorá nastala alebo sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je možné ju objektívne vyjadriť v peniazoch a namietaným rozhodnutím súdu. Bez preukázania vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou nie je možné úspešne sa domáhať nároku na jej náhradu. K nemajetkovej ujme žalovaný uviedol, že žaloba je v tejto časti zmätočná, nakoľko z nej nie je zrejmé, či si žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňuje podľa ustanovení na ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) alebo podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Ozrejmenie uvedenej skutočnosti zo strany žalobcu má význam z hľadiska procesnej obrany žalovaného, ktorý v prípade uplatňovania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka vznesie námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Pre prípad, že by si žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnil podľa zákona č. 514/2003 Z.z., poukázal žalovaný na to, že súd môže nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch priznať iba v prípade, ak má náležite preukázané, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na vzniknutú ujmu a zároveň, že vzniknutú ujmu nie je možné uspokojiť inak, tak ako to vyplýva aj z uznesenia NS SR, sp. zn. 7 Cdo/145/2011, zo dňa 12.12.2012. Až v prípade, ak žalobca preukáže splnenie podmienok na vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) je potrebné skúmať okolnosti, na ktoré treba prihliadať, pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). Keďže konanie o náhradu škody je sporovým konaním, povinnosť tvrdenia celkom nepochybne zaťažuje žalobcu. Na bremeno tvrdenia nadväzuje dôkazné bremeno, ktorého unesenie je predpokladom pre úspech žalobcu v konaní. V prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je úlohou žalobcu tvrdiť skutočnosti, ktoré podporujú záver o vzniku nemajetkovej ujmy a zároveň tieto skutočnosti aj náležite preukázať. Žalovaný mal za to, že v predmetnom prípade žalobca nielenže vznik ním požadovanej nemajetkovej ujmy žiadnym spôsobom nepreukázal, ale dokonca ju odôvodňuje len všeobecnými a nič nehovoriacimi formuláciami, ktoré sú použiteľné v každom inom prípade a žiadnym spôsobom sa nedotýkajú konkrétnych okolností tohto prípadu. Žalobca napríklad tvrdí, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia (rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015) došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, do jeho súkromia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, k celospoločenskému poškodeniu jeho dobrého mena a povesti. Na základe uvedené

možno konštatovať, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia (neuviedol konkrétne okolnosti, ktoré by odôvodňovali vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) ako ani dôkazné bremeno, ktoré ho v sporovom konaní zaťažuje (vyššie uvedené tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal). Keďže žalobca vznik nemajetkovej ujmy žiadnym spôsobom nepreukázal, nie je možné dospieť ani k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi žalobcom namietaným nezákonným rozhodnutím a ním uplatnenou nemajetkovou ujmov. V prípade žalobcu teda absentuje aj tretí predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, a to existencia príčinnej súvislosti medzi žalobcom namietaným nezákonným rozhodnutím a ním požadovanou nemajetkovou ujmov. Rovnako možno konštatovať, že ani výška žalobcom uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy nebola nijakým spôsobom bližšie špecifikovaná, preto nie je zrejmé, z akého dôvodu sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy práve vo výške 29.000,- Eur. Pri posudzovaní adekvátnosti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch záväzná mantinely zavádza samotné ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (§ 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, v zmysle ktorého celková suma odškodnenia nemôže presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, ďalej len „zák. č. 215/2006 Z. z.“). Nakoľko v roku 2018 (v ktorom došlo k zrušeniu žalobcom namietaného nezákonného rozhodnutia) bola výška minimálnej mzdy v sume 480,- Eur, 50-násobok minimálnej mzdy v roku 2018 predstavuje sumu 24.000,- Eur). Keďže žalobca sa vo svojej žalobe domáha náhrady nemajetkovej ujmy v celkovej výške 29.000,- Eur, je zrejmé, že táto je vyčíslená v rozpore so zákonom a navyše sa javí ako zjavne neprimeraný nárok. To predovšetkým s ohľadom na prvoradú satisfakčnú funkciu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Cieľom priznania zadosťučinenia v peniazoch je zabezpečiť primerané zmiernenie vzniknutej nemajetkovej ujmy. S ohľadom na uvedené maximálna výška náhrady podľa § 6 zák. č. 215/2006 Z.z. (50-násobok minimálnej mzdy) sa v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 215/2006 Z. z. poskytne v prípade, ak bola trestným činom spôsobená smrť. Pri porovnaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca v tomto prípade požaduje (29.000,- Eur) a maximálnej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá sa poskytne v prípade, ak bola trestným činom spôsobená smrť (24.000,- Eur) je zrejmé, že táto nemôže byť vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primeraná. K trovám spojeným s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody žalovaný uviedol, že možnosť priznania tejto náhrady vylučuje ustanovenie § 18 ods. 3 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaný poukázal na to, že zákon č. 514/2003 Z.z. je špeciálnou právnou úpravou k všeobecnej právnej úprave obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Vo vzťahu medzi všeobecným právnym predpisom (lex generalis) a špeciálnym právnym predpisom (lex specialis), ktoré majú rovnakú právnu silu, platí zásada lex specialis derogat legi generali, a teda, pokiaľ špeciálny právny predpis (v predmetnom prípade zákon č. 514/2003 Z.z.) obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom (v predmetnom prípade Občianskym zákonníkom). Lex specialis neruší platnosť lex generalis, len vylučuje jeho aplikáciu. Keďže v predmetnom prípade zákon č. 514/2003 Z.z., ako špeciálny právny predpis, obsahuje právnu úpravu odlišnú od Občianskeho zákonníka, ako všeobecného právneho predpisu, je nevyhnutné prejednávanú vec posudzovať podľa špeciálneho právneho predpisu, t.j. § 18 ods. 3 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z. V ustanovení § 18 ods. 3 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z. vyjadril zákonodarca jednoznačný úmysel vylúčiť možnosť uplatňovania si náhrady trov predbežného prerokovania nároku voči štátu. Takéto trovy by nebolo možné považovať ani za účelne vynaložené. Zákonodarca totiž inštitútom predbežného prerokovania nároku zamýšľal upraviť neformálny postup orgánu, ktorý buď požadovaný nárok mimosúdne uspokojí a náhradu poskytne, a tak predíde súdnemu sporu, alebo náhradu neposkytne. Už zo samotnej neformálnej podstaty predbežného prerokovania, ktoré je akoby mimosúdnym riešením sporu, je zrejmé, že nie je nevyhnutné, aby bol poškodený v tejto fáze zastúpený advokátom. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval žalovaný nárok žalobcu na náhradu trov predbežného prerokovania nároku vo výške 1.206,54 Eur za nedôvodný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobca vo svojej replike doručenej súdu dňa 04.01.2021, k vyjadreniu žalovaného uviedol, že si predmetný nárok uplatňuje aj žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia voči súdnemu exekútorovi C.. E. G., v právnej veci vedenej Okresným súdom Prešov, pod sp. zn. 14C/57/2019, avšak konajúci Okresný súd ku dnešnému dňu v predmetnej veci nerozhodol. V predmetnom konaní súdny exekútor v postavení žalovaného nespochybňuje skutočnosť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane, iba namieta predčasnosť žaloby. Žalobca mal za to, že žalovaný predčasne prejednáva prebiehajúce konanie vedené na Okresnom súde Prešov vo veci vydania bezdôvodného obohatenia voči súdnemu exekútorovi. Uplatnenie nároku podaním žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia voči súdnemu

exekútorovi v žiadnom prípade neobmedzuje možnosť uplatnenia si nároku aj v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy. V prípade úplného úspechu žalobcu v konaní vedenom Okresným súdom Prešov, ktorý by rozhodol v prospech žalobcu je možné v zmysle ust. § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) vziať žalobu v tejto časti späť. Z uvedeného dôvodu by tak nedošlo k dvojnásobnému uspokojeniu fakticky totožných nárokov, tak ako to namieta žalovaný vo svojom vyjadrení. Tvrdenia žalovaného ohľadom toho, že nárok na náhradu škody vo sume 1.200,- Eur nie možné považovať za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie sú správne. Žalobca mal za to, že škoda samotná vznikla na náklade nezákonného rozhodnutia, a to v celkovej sume 8.137,15 Eur, t.j. škoda, ktorú mal žalobca ako konateľ spoločnosti Agrojas s.r.o. spôsobiť. Súdny exekútor vykonával zrážky na základe exekučného príkazu, a to vykonaním exekúcie zrážkami z iných príjmov, tak ako to uviedol v žalobe. Ďalej žalobca uviedol, že z jeho doterajšieho konania, t.j. jeho zákonného postupu uplatnenia nároku nemajetkovej ujmy, ktorý celý čas jednoznačne smeruje k uplatneniu si náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že si žalobca uplatňuje nemajetkovú škodu práve v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Poukazovanie na zmatečnosť žaloby teda v tomto prípade považoval žalobca za neadekvátne. Ďalej mal žalobca za to, že mu vznikol nárok na priznanie nemajetkovej ujmy nahrádzanej v peniazoch v zmysle ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobcovi v dôsledku nezákonného rozhodnutia došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, do jeho súkromia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, ale najmä došlo k celospoločenskému poškodeniu jeho dobrého mena a povesti, tak ako to bolo uvedené v žalobe. Každé trestné konanie má na osobu voči ktorej je vedené, celospoločenský dopad na jej doterajší život. Aj keď v Slovenskej republike platí v zmysle Charty základných ľudských práv Európskej únie prezumpcia neviny je na mieste konštatovanie, že trestné konanie vyvolá v okolí osoby, voči ktorej sa konanie vedie negatívne ohlasy. Zároveň žalobca poukázal na skutočnosť, že bol v zmysle rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 uznaný za vinného a zároveň bol odsúdený podľa § 240 ods. 2, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov. Odsudzujúci rozsudok Okresného súdu nemožno označiť len za nič nehovoriacu formuláciu, ktorú je možné použiť v každom inom prípade, tak ako to uvádza vo vyjadrení žalovaný. Ďalej žalobca uviedol, že nielen v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ale aj v zmysle rozhodovacej činnosti súdu je pred podaním samotného potrebné predbežne prerokovať nárok s príslušným orgánom. Nepodanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku pred samotným uplatnením nároku na miestne a vecne príslušnom súde by malo za následok to, že by príslušný súd vyzval poškodeného na odstránenie nedostatku tejto podmienky so stanovením primeranej lehoty na odstránenie tohto nedostatku. Žalobca bol právne zastúpený od počiatku, a tak je zrejmé, že pred podaním žaloby splnomocnil právneho zástupcu aj na podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

6. Súd na pojednávaní dňa 27.01.2022, keď pojednával v neprítomnosti žalobcu, sa oboznámil s prednesom právneho zástupcu žalobcu, ako aj s prednesom povereného zamestnanca žalovaného, a pri rozhodovaní vychádzal tiež z listinných dokladov nachádzajúcich sa v súdnom spise.

7. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní zotrval na žalobe a svojom písomnom vyjadrení. Navyiac uviedol, že žalobca podával žalobu o zaplatenie sumy 1.200,- Eur na Okresnom súde Prešov aj voči súdnu exekútorovi na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom v tejto veci už rozhodol aj Okresný súd Prešov, pričom túto žalobu voči exekútorovi zamietol a toto rozhodnutie bolo potvrdené aj rozhodnutím Krajského súdu v Prešove. V týchto rozhodnutiach súdy poukázali na to, že súdny exekútor je orgán súdnej a verejnej moci, a teda vzťahuje sa naň zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu, a teda že exekútor nemôže byť zodpovedný za bezdôvodné obohatenie a nemôže na základe toho prijať bezdôvodné obohatenie, ale je to orgán súdnej moci. Aj z tohto dôvodu považuje nárok žalobcu v prejednávanej veci za dôvodný a opodstatnený.

Po vyslovení predbežného právneho posúdenia veci súdom právny zástupca žalobcu na pojednávaní navrhol vykonanie ďalších dôkazov, a to výsluch žalobcu a pripojenie rozsudkov Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove ohľadne nároku, ktorý si žalobca uplatňoval od súdneho exekútora.

8. Poverený zamestnanec žalovaného na pojednávaní zotrval na písomnom vyjadrení žalovaného k žalobe a naďalej žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

9. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), štát zodpovedá za

podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

10. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

11. Podľa § 4 ods. 1 písm. a), bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

12. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

13. Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

14. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> a 11 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>.

15. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

16. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

17. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

18. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

19. Podľa § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení

osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

20. Z vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015 bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že ako konateľ spoločnosti AGROJAS, s.r.o., so sídlom Humenné, Laborecká 80, mal zariadiť uspokojenie pohľadávky svojho veriteľa - spoločnosti HOFER, spol. s r.o., so sídlom v Prešove, vzniknutej na základe faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 12.06.2007, splatnej dňa 27.06.2007 na sumu 90.440,- Sk, a faktúry č. XXX/XXXX zo dňa 25.09.2007, splatnej dňa 09.10.2007 na sumu 154.700,- Sk, tým, že previedol nehnuteľností patriace spoločnosti AGROJAS, s.r.o., na základe kúpnych zmlúv H. zo dňa XX.XX.XXXX za kúpnu cenu 26.555,- Eur a V-XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX za kúpnu cenu 91.981,- Eur na veriteľa PD Dobrá Niva, a.s., so sídlom Dobrá Niva, pričom finančné prostriedky získané z predaja týchto nehnuteľností nepoužil na pomerné uspokojenie pohľadávok spoločnosti HOFER, spol. s r.o., Prešov, ale na započítanie s pohľadávkami len jedného z veriteľov PD Dobrá Niva, a.s., a to započítaním zo dňa 10.03.2009 a navyše, vykonaným znaleckým dokazovaním z odvetvia ekonomiky malo byť zistené, že žalobca v období od 27.06.2007 do 31.12.2008 uprednostnil a uspokojoval iných veriteľov a nie veriteľa - spoločnosť HOFER, spol. s r.o., čím tejto spoločnosti spôsobil škodu vo výške 8.137,15 Eur. Za uvedený trestný čin bol žalobcovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, pričom výkon uloženého trestu mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Zároveň Okresný súd Brezno uložil žalobcovi ako obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti HOFER, spol. s r.o. škodu vo výške 8.137,15 Eur.

Voči predmetnému rozsudku Okresného súdu Brezno podal žalobca riadne a včas odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn. 2To/121/2015 zo dňa 14.01.2016, tak, že odvolanie žalobcu zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podal žalobca prostredníctvom obhajcu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 4Tdo 61/2016 zo dňa 27.10.2017, ktorým vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14.01.2016, sp. zn. 2To 121/2015, bol porušený zákon v zmysle § 319 Trestného poriadku a v zmysle § 240 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona v neprospech žalobcu ako obvineného. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu zrušil, a zároveň zrušil aj rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 22.10.2015 sp.zn. 3T 76/2014, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku bolo prikázané Okresnému súdu Brezno vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Dňa 19.04.2018 vydal Okresný súd Brezno rozsudok č.k. 3T/149/2017-888, ktorým rozhodol, že žalobcu ako obžalovaného za skutok, ktorý mal spáchať a ktorý obžaloba kvalifikovala ako prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, oslobodil spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom a zároveň podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku bola poškodená spoločnosť HOFER, s.r.o. odkázaná s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

21. Uznesením Okresného súdu Brezno č.k. 5Er/190/2016-98 zo dňa 20.11.2018 v exekučnej veci spoločnosti HOFER, spol. s.r.o., so sídlom Prešov, Tajovského 1, IČO: 31718582, ako oprávneného, proti žalobcovi ako povinnému, o vymoženie povinnosti zaplatiť 8.137,15 Eur s prísl., vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. E. G., Exekútorový úrad so sídlom Prešov pod sp. zn. EX 130/2016, súd exekúciu zastavil (I. výrok), súdnemu exekútorovi priznal náhradu trov exekúcie vo výške 1.236,36 Eur (II. výrok) a rozhodol, že oprávnený je povinný uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 36,36 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti výroku o zastavení exekúcie (III. výrok). Povinnému priznal nárok na náhradu trov konania voči oprávnenému v rozsahu 100 % (IV. výrok).

Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že Okresný súd Brezno vydal dňa 30.03.2016 pod sp. zn. 5Er/190/2016 súdnemu exekútorovi poverenie č. XXXX XXXXXX na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2016-763 zo dňa 22.10.2015, právoplatného dňa 14.01.2016, ktorým rozhodol o vine povinného a uložil mu povinnosť nahradiť oprávnenému škodu vo výške 8.137,15 Eur. Dňa 29.01.2018 doručil povinný súdu návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4Tdo/61/2016 zo dňa

27.10.2017 rozhodol o dovolaní povinného tak, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To/121/2015 zo dňa 14.01.2016 bol porušený zákon v neprospech povinného, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky vo výroku predmetného rozsudku zrušil aj rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 3T/76/2014 zo dňa 22.10.2015. Exekučný súd mal tieto skutočnosti za preukázané, a preto postupom podľa § 57 ods. 1 písm. b) zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok exekúciu zastavil. Súdny exekútor si vyčíslil trovy exekúcie na sumu 1.236,36 Eur. Súd mal za to, že podľa § 196 Exekučného poriadku patrí súdnemu exekútorovi náhrada trov exekúcie vo výške 1.236,36 Eur a postupom podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku rozhodol, že povinnosť nahradiť trovy exekúcie znáša oprávnený. Z exekútorského spisu súd zistil, že povinný v rámci exekúcie uhradil sumu 5.000,- Eur, pričom suma 3.800,- Eur bola poukázaná na účet oprávneného a suma 1.200,- Eur bola použitá na trovy exekúcie. Súd dospel k záveru, že trovy súdneho exekútora sú v celkovej výške 1.236,36 Eur, pričom oprávnený súdnemu exekútorovi uhradil na trovy exekúcie sumu 1.200,- Eur. Súd preto oprávneného zaviazal v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku na úhradu trov exekúcie vo výške 36,36 Eur, čo predstavuje rozdiel medzi uhradenými a priznanými trovami exekúcie. Následne súd skúmal podľa § 255 ods. 1 CSP pomer úspechu vo veci, pričom dospel k záveru, že povinný bol v konaní plne úspešný, pretože exekučný titul bol zrušený. Z týchto dôvodov rozhodol o nároku povinného na náhradu trov konania voči oprávneného, ktorý je v rozsahu 100 %.

22. Proti uzneseniu Okresného súdu Brezno č.k. 5Er/190/2016-98 zo dňa 20.11.2018 podal oprávnený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 1CoE/192/2019-129 zo dňa 28.01.2020 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. bolo potvrdené, odvolanie smerujúce proti uzneseniu súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. bolo odmietnuté, a uzneseniu súdu prvej inštancie vo výroku IV. bolo zrušené.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že keďže exekučný poriadok v znení platnom do 31.03.2017 neumožňoval uložiť oprávnenému povinnosť nahradiť povinnému trovy, ktoré mu pri výkone exekúcie vznikli, súd prvej inštancie nerozhodol správne, ak v podstate oprávneného zaviazal na náhradu trov konania povinnému, keď rozhodol, že povinný má nárok na náhradu trov konania voči oprávnenému v rozsahu 100% (IV. výrok), o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia postupom v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP (bod 22). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z právneho názoru vyplývajúceho z judikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5M Cdo 12/2004 z 30.06.2005 (R 36/2007). Presahuje rámec tohto konania rozhodovať o trovách povinného, ktoré mu vznikli v súvislosti s vedenou exekúciou, ktorá bola následne zastavená v dôsledku zrušenia exekučného titulu. Z hľadiska právneho posúdenia veci sa jedná o plnenie na základe právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol. Pre rozhodovanie o takomto nároku exekučný súd nemá právny rámec. Odvolací súd preto zrušil IV. výrok napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. d) CSP.

23. Dňa 13.12.2017 bolo právnemu zástupcovi žalobcu doručené oznámenie exekútorského úradu súdneho exekútora C.. E. G. sp. zn. EX 130/2016 zo dňa 12.12.2017, ktorým súdny exekútor akceptoval zrušenie exekučného titulu a z uvedeného dôvodu došlo k zrušeniu všetkých vydaných exekučných príkazov a k uvedenému dňu viac súdny exekútor neblokoval žalobcovi ako povinnému žiadny majetok. Zároveň súdny exekútor oznámil, že žalobca ako povinný uhradil dňa 18.07.2017 sumu 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 21.07.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur), dňa 15.08.2017 sumu 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 21.08.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur), dňa 13.09.2017 sumu 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 20.09.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur), dňa 20.10.2017 sumu 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 24.10.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur), dňa 15.11.2017 sumu 1.000,- Eur (z ktorej bola dňa 20.11.2017 poukázaná oprávnenému suma 760,- Eur).

24. Z konečného vyúčtovania exekučného konania vedeného pod sp. zn. EX 130/2016 súdneho exekútora C.. E. G. zo dňa 30.03.2020 vyplýva, že v rámci exekúcie žalobca ako povinný uhradil sumu 5.000,- Eur, z ktorej bola časť vo výške 3.800,- Eur poukázaná na účet oprávneného, suma 1.200,- Eur bola použitá na úhradu trov exekúcie. Dňa 04.03.2020 oprávnený uhradil čiastku vo výške 36,36 Eur v zmysle uznesenia súdu.

25. Výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 26.03.2018 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval spoločnosť HOFER, spol. s r.o., Tajovského 1, Prešov na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3.800,- Eur ako plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Následne žalobca dňa 23.10.2019 podal na Okresný súd Prešov žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3.800,- Eur s prísl. voči spoločnosti HOFER, spol. s r.o.

Od spoločnosti HOFER, spol. s r.o. bola dňa 13.12.2019 pripísaná na účet právneho zástupcu žalobcu suma 3.800,- Eur a suma 341,- Eur predstavujúca príslušenstvo pohľadávky. Keďže spoločnosť HOFER, spol. s r.o. uhradil vyššie uvedené sumy, žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal na Okresný súd Prešov čiastočné späťvzatie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.800,- Eur s prísl., o ktorom rozhodol Okresný súd Prešov uznesením č.k. 20C/58/2019-70 zo dňa 22.01.2020 tak, že konanie zastavil a spoločnosti HOFER, spol. s r.o. uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 97,44 %.

26. Žalobca dňa 23.10.2019 podal na Okresný súd Prešov aj žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.200,- Eur s prísl. voči súdnemu exekútorovi JUDr. E. G..

27. Z faktúr vystavených právnym zástupcom žalobcu žalobcovi, ktoré boli doložené k žalobe, vyplýva, že faktúrou č. XX-XX-XXX zo dňa 19.05.2015, splatnou dňa 02.06.2015 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo výške 336,53 Eur; faktúrou č. XX-X-XXX zo dňa 07.07.2015, splatnou dňa 21.07.2015 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo výške 166,26 Eur; faktúrou č. XX-X-XXX zo dňa 07.08.2015, splatnou dňa 21.08.2015 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo výške 258,53 Eur; faktúrou č. XX-XX-XXX zo dňa 12.10.2015, splatnou dňa 26.10.2015 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo výške 142,13 Eur; faktúrou č. XX-XX-XXX zo dňa 10.11.2015, splatnou dňa 24.11.2015 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo výške 448,82 Eur; faktúrou č. XX-X-XXX zo dňa 19.01.2016, splatnou dňa 02.02.2016 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo výške 82,20 Eur; faktúrou č. XX-X-XXX zo dňa 10.02.2016, splatnou dňa 24.02.2016 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo výške 168,79 Eur; faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 08.09.2016, splatnou dňa 22.09.2016 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo veci obhajoby pre trestný čin zvyhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, 2 Tr.Z. vo výške 86,59 Eur; faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 29.12.2017, splatnou dňa 19.01.2018 spolu s faktúrou č. XXXXXXXX (dobropis k faktúre č. XXXXXXXX) zo dňa 23.02.2018, splatnou dňa 09.03.2018 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby voči odporcovi Hoffer, vo veci zastavenie exekúcie vo výške 172,92 Eur; faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 06.07.2018, splatnou dňa 16.07.2018 právny zástupca vyúčtoval žalobcovi poskytnuté právne služby vo výške 103,15 Eur.

28. Podaním zo dňa 18.09.2019 požiadal žalobca žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. Odôvodnil to úplne totožnými skutkovými okolnosťami, ako podanú žalobu. Na základe tejto žiadosti si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu skutočnej škody, ktorá mu vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015 vo výške 6.965,92 Eur a predstavovala vykonané zrážky v rámci exekučného konania vo výške 5.000,- Eur a trovy právneho zastúpenia v trestnom a exekučnom konaní vo výške 1.965,92 Eur. Zároveň žiadal priznať aj trovy právneho zastúpenia vzniknuté spísaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v sume 1.206,54 Eur. Zároveň žiadal priznať aj nemajetkovú ujmu vo výške 29.000,- Eur, ktorá mu bola spôsobená zásahom do jeho osobnostných práv a celospoločenským poškodením jeho dobrého mena a povesti, nakoľko bolo jednoznačne preukázané a nepochybné, že skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný a následne odsúdený, nespáchal a celé trestné a exekučné konanie hlboko zasiahlo do jeho súkromia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti.

29. Žalovaný vo svojej odpovedi zo dňa 25.03.2020 oznámil žalobcovi, že jeho nárok na náhradu škody nebude uspokojený, pretože v prípade žalobcu nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci.

30. Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

31. Na vznik zodpovednosti štátu (žalovaného) za škodu, (resp. nemajetkovú ujmu) spôsobenú nezákonným rozhodnutím je nevyhnutné súčasné splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú (1) existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, (2) vznik škody (resp. nemajetkovej ujmy) a (3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (resp. nemajetkovej ujmy). Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (s výnimkou prípadov vhodných osobitného zreteľa).

Vznik tejto zodpovednosti predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo. Jedným z predpokladov tejto zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je preukázaná nezákonnosť rozhodnutia, ktoré viedlo ku vzniku škody. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorý sa jej nemôže zbaviť.

32. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje od nezákonného rozhodnutia, a to rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015, potvrdeného uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To/121/2015 zo dňa 14.01.2016, a to v nadväznosti na tú skutočnosť, že rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Tdo 61/2016 zo dňa 27.10.2017 bolo právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nezákonným rozhodnutím treba v tejto súvislosti rozumieť predovšetkým rozhodnutie orgánu verejnej moci vydané v medziach jeho právomoci, ktoré bolo na základe opravného prostriedku poškodeného príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Súd mal za to, že v prípade rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015 ide v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o nezákonné rozhodnutie, keďže toto bolo na základe opravného prostriedku žalobcu (poškodeného) príslušným orgánom (Najvyšším súdom SR) zrušené pre nezákonnosť.

33. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 1.200,- Eur, ktorá predstavuje ním uhradené trovy exekúcie vedenej na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015. Pri určení výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody vychádzal žalobca z konečného vyúčtovania exekučného konania vedeného pod sp. zn. EX 130/2016 (5Er/190/2016) zo dňa 30.03.2020, v ktorom súdny exekútor C. E. G. uviedol, že z celkovo vymoženej sumy 5.000,- Eur od povinného (žalobcu), bola suma 3.800,- Eur poukázaná na účet oprávneného z exekúcie (spoločnosti HOFER, s.r.o.) a suma 1.200,- Eur použitá na úhradu trov exekúcie. Oprávnený z exekúcie (spoločnosť HOFER, s.r.o.) vrátil dňa 13.12.2019 povinnému z exekúcie (žalobcovi) sumu vo výške 3.800,- Eur, keďže rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Tdo 61/2016 zo dňa 27.10.2017 došlo k zrušeniu exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015, na základe ktorého vyššie uvedené finančné prostriedky nadobudol. Súdny exekútor však žalobcovi sumu vo výške 1.200,- Eur použitú na úhradu trov exekúcie nevrátil.

34. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, medzi základné predpoklady vzniku nároku žalobcu na náhradu škody v prejednávanom spore patrí nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Vzťah príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a škodou spôsobenou žalobcovi je daný vtedy, ak je medzi vydaním rozhodnutia a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť žalovaného nenastáva; otázka príčinnej súvislosti môže byť vždy riešená len v konkrétnych súvislostiach.

35. Pokiaľ žalovaný namietal, že nie sú splnené podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, keď je potrebné, aby boli splnené všetky zákonné podmienky - existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, tak s týmto sa súd aj vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti stotožňuje. V tomto smere na základe vykonaného dokazovania mal súd za to, že nie je splnená podmienka vzťahu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a majetkovou škodou spôsobenou žalobcovi. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že rozsudkom Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015 bola žalobcovi uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti HOFER, s.r.o. škodu vo výške 8.137,15 Eur, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14.01.2016 a vykonateľnosť dňa 29.02.2016. Keďže žalobca dobrovoľne uvedenú sumu neuhradil, podala spoločnosť HOFER, s.r.o. návrh na vykonanie exekúcie na podklade v tom čase právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Uvedený rozsudok Okresného súdu Brezno č.k. 3T/76/2014-763 zo dňa 22.10.2015 bol zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Tdo 61/2016 zo dňa 27.10.2017 až na základe mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania podaného žalobcom. Žalobca však v prejednávanom spore netvrdil a ani nepreukázal, či urobil niečo preto, aby tejto exekúcii zabránil (keď mohol napr. zložiť uvedenú sumu do notárskej úschovy na dobu do rozhodnutia odvolacieho súdu) a taktiež netvrdil a ani nepreukázal, či v rámci vedenej exekúcie využil dostupné prostriedky obrany (či podal návrh na odklad exekúcie, návrh na odklad vykonateľnosti exekučného titulu), aby k vymoženiu pohľadávky nedošlo. Zároveň ale je potrebné uviesť, že súd má pochybnosti o tom, či v prípade žalobcom uplatnenej istiny 1.200,- Eur ide skutočne o škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutia vydané v rámci exekúcie vedenej voči žalobcovi ako povinnému, a to uznesenie Okresného súdu Brezno č.k. 5Er/190/2018-98 zo dňa

20.11.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1CoE/192/2019-129 zo dňa 28.01.2020, z ktorých vyplýva, že hoci sumu 1.200,- Eur zaplatil súdnemu exekútorovi povinný (žalobca), zastavenie exekúcie zaviniel oprávnený (spoločnosť HOFER, s.r.o.), a preto povinnosť zaplatiť odmenu a hotové výdavky súdneho exekútora mal v predmetnej exekúcii oprávnený. V rámci exekučného konania však súdy o trovách povinného nerozhodli, nakoľko to presahovalo rámec tohto konania, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci sa jednalo o otázku vysporiadania sa medzi oprávneným a povinným, keďže sa jednalo o plnenie na základe právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol. V tejto súvislosti súd dodáva, že pokiaľ žalobca žiadal spoločnosť HOFER, s.r.o. o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.800,- Eur ako sumy, ktorá bola v rámci exekúcie od žalobcu vymožená a bola poukázaná oprávnenému v exekúcii (spoločnosti HOFER, s.r.o.), v zmysle vyššie uvedených záverov rozhodnutí súdov v predmetnej exekučnej veci si žalobca mal a mohol uplatniť voči spoločnosti HOFER, s.r.o. aj sumu 1.200,- Eur ako náhradu uhradených trov exekúcie, keďže v rámci predmetnej exekúcie súdy o trovách povinného (žalobcu) vo vzťahu k oprávnenému (spoločnosti HOFER, s.r.o.) nemohli rozhodovať. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobcovi nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 1.200,- Eur nepriznal a v tejto časti žalobu zamietol.

36. Spolu s nárokom na náhradu majetkovej škody vo výške 1.200,- Eur si žalobca uplatnil aj príslušenstvo pozostávajúce z trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom a exekučnom konaní vo výške 1.965,92 Eur a trov právneho zastúpenia vzniknutých vypracovaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v sume 1.206,54 Eur. Príslušenstvo pohľadávky je na existencii pohľadávky priamo závislé, a preto v situácii, keď nie je dôvodný nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody, nie je dôvodný ani nárok na jej príslušenstvo. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že žalobcovi nárok na príslušenstvo vo výške 3.172,46 Eur nemožno priznať. Je však potrebné uviesť, že pokiaľ by aj súd tieto nároky žalobcu posudzoval ako samostatné nároky, nepovažoval tieto nároky za dôvodné. V súvislosti s náhradou trov konania ide o zásadu, že sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedeného pravidla vyplýva, že sa uhrádzajú iba účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil. V súvislosti s trovami právneho zastúpenia žalobcu v exekučnom konaní súd poukazuje na § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Trovy právneho zastúpenia žalobcu v exekučnom konaní však žalobcovi nevznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Zároveň súd poukazuje na to, že nebolo preukázané, či škoda v podobe trov konania v trestnom konaní žalobcovi skutočne vznikla, keďže žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že tieto trovy obhajoby aj uhradil, keď v konaní doložil len vystavené faktúry, z ktorých však nevyplýva, či aj boli uhradené. Čo sa týka nároku na náhradu trov právneho zastúpenia vzniknutých vypracovaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v sume 1.206,54 Eur, súd sa stotožňuje s námietkou žalovaného, že možnosť priznania tejto náhrady vylučuje ustanovenie § 18 ods. 3 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z. a navyše takéto trovy by nebolo možné považovať ani za účelne vynaložené, nakoľko nie je nevyhnutné, aby bol poškodený vo fáze predbežného prerokovania zastúpený advokátom.

37. Nakoniec v prejednávanej spore žalobca žalobou uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 29.000,- Eur. Čo sa tohto nároku týka, súd sa stotožňuje s námietkou žalovaného, že žalobca tento nárok skutkovo nevymedzil a neodôvodnil akým spôsobom mala byť narušená jeho povesť, česť, dôstojnosť a súkromie, akým spôsobom malo byť poškodené jeho dobré meno, a ako dospel k výške nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatňuje a z čoho nemajetková ujma vlastne pozostáva. Žalobca v tomto smere neunesol bremeno tvrdenia (t.j. neuviedol konkrétne okolnosti, ktoré by odôvodňovali vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) a ani dôkazné bremeno, ktoré ho v sporovom konaní zaťažuje (t.j. uvedené tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal). Dôkazy na preukázanie tohto nároku žalobca označil až na pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Súd však v súlade s ust. § 153 ods. 2 CSP na tieto dôkazné prostriedky neprihliadol, nakoľko neboli uplatnené včas. Súd zdôrazňuje, že svoju povinnosť tvrdenia, ako aj povinnosť označiť dôkazy na preukázanie tvrdení (aj čo sa týka návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom žalobcu, predkladaním listín) žalobca mohol využiť už v reakcii na vyjadrenie žalovaného (t.j. v replike), v ktorom žalovaný spochybnil nároky žalobcu a uviedol námietky, pre ktoré nároky žalobcu považoval za nedôvodné. Túto možnosť ale žalobca, hoc po celý čas právne zastúpený, nevyužil. Žalobca bol v uznesení, ktorým bol vyzvaný, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného (č.l. 111 spisu) poučený o tom, že súd na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí prihliadať. Napriek tomu žalobca navrhol vykonanie dôkazov (výsluch žalobcu, predkladanie listín) až na pojednávaní konanom dňa 27.01.2022. Nepochybné teda mal žalobca

dostatok priestoru na to, aby si splnil svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Vzhľadom k tomu súd nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 29.000,- Eur žalobcovi nepriznal a aj v tejto časti žalobu zamietol.

38. Súd nevykonal navrhované dôkazy výsluchom žalobcu a predkladaním listín, ktorých vykonanie navrhol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu až na pojednávaní konanom dňa 27.01.2022, keďže v zmysle vyššie uvedeného v súlade s ust. § 153 ods. 2 CSP na tieto dôkazné prostriedky neprihliadol, nakoľko neboli uplatnené včas.

39. Na základe vyššie uvedených dôvodov preto súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

40. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

41. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

42. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle vyššie citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku tak, že nakoľko bol žalovaný v celom rozsahu úspešný v tomto konaní, bol mu priznaný nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu, t.j. vo výške 100 %. O konkrétnej výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 veta prvá CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.